

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXII. tečaj.

V Gorici, 1915.

5. zvezek.

Vaja v ponižnosti po zgledih svetnikov.

P. A. M.

V. POGLAVJE.

Ponižnost svetnikov v zaničevanju časti.

»Jaz ne iščem svoje časti, je, kateri jo išče in sodi.« Jan. 8, 50. Tako je govoril nebeški Učenik in po tem nauku so se vedno ravnali njegovi najzvestejši nasledovavci in učenci, svetniki. Ker so bili vsi prevzeti od svoje revščine, slabosti in grešnosti, so se imeli vedno za neyredne, da bi jih svet hvalil in častil. Posvetno hvalo in čast so stanovitno odklanjali; govorili so, da ne zaslužijo hvale, temuč zaničevanje in preganjanje. Vse, kar so imeli dobrega nad seboj, ali kar so dobrega storili v prid ljudi, so pripisovali le Bogu; bali so se, da bi jih ne omamila prazna čast in jih ne zadele besede Zveličarja: »Resnično vam povem, oni so že prejeli svoje plačilo.« Bežali so pred hvalo ljudi in zaničevali posvetno čast ter se niso zmenili za to, da bi ljudem dopadli, temuč vedno so iskali, le Bogu dopasti, ker so jim bile znane besede: »Kaker se srebro v topivniku in

zlato v peči poskusi, tako se poskusi človek po ustih hvalivca.«
Preg. 27, 21.

Kako lep zgled nam je dal v tej zadevi naš božji Učenik! On, Sin božji, večni kralj, se je ponižal in vzel na se podobo hlapca. On ni iskal svoje časti, temuč vedno le čast očeta, ki je v nebesih. On ni prišel na svet, da bi se mu streglo, temuč da bi on drugim stregel. Ko so ga ljudje hvalili in ga hoteli za kralja izvoliti, se je pred njimi skrila in jim vbežal. Svojim učencem in nasledovavcem je zapustil za seboj pot zaničevanja in preganjanja. Rekel jim je: »Učenec ni več kot njegov učenik. Ako so mene preganjali, bodo tudi vas preganjali. Blager vam, ako boste zarad mojega imena preganjani in zaničevani.«

Ravno tako nas uči prave ponižnosti najponižniša Devica Marija. Postala je Mati božja, angelj Gospodov jo časti in jo pozdravlja kot blagoslovljeno mej ženami, pastirci kleče pred njenim sinom, kralji z Jutrovega ga molijo, Simeon prerokuje v tempelju o veličastvu tega božjega Deteta, učeniki in pismoučeni občudujejo učenost in modrost dvanajstletnega Jezusa, Marija pa se ne prevzame, ona ne razodeva svoje visoke prednosti, temuč evangelist pravi: »Marija pa je ohranila vse te besede v svojem sercu.«

Sv. Janez Kerstnik v puščavi pridiguje in pripravlja ljudi na prihod Odrešenika; vse ga občuduje; vse dere k njemu. Tolik je njegov sloves, da nekateri mislijo, da je morebiti on obljubljeni Mesija, in pošljejo k njemu poslance, ki ga vprašajo: »Kedo si ti? Kaj praviš sam o sebi?« On pa ponižno odgovori: »Jaz sem glas vpijočega v puščavi. Pripravite pot Gospodovo! Jaz nisem Kristus. On pride za menoj, on je močnejši od mene, jaz nisem vreden odvezati jermena njegovih črevljev.«

Sv. Pavel, apostelj narodov, ta veliki učenik, je bežal pred častjo in se vedno poniževal. Imenoval se je preganjavca sv. cerkve, najnižjega mej aposteljni, ki ni vreden apostelj imenovan biti.

Sv. Gregor Veliki je bil sin zelo imenitne in plemenite rimske družine in v svoji mladosti cesarski namestnik v Rimu. Pozneje je zapustil vse posvetne časti in službe ter postal menih. Po smerti papeža Pelagija so enoglasno njega za papeža izvolili. Ker se je pa bal izgubiti srečo samostanskega življenja, je cesarja prosil, naj izvolitve ne potrdi, ter je zbežal v neki gozd in tam se skrila. Pa Bog je čudežno po ognjenim stebri

razodel njegovo skrivališče in še le, ko je Gregor tako očitno spoznal voljo božjo, se je vdal in sprejel visoko službo.

Na enak način je zbežal v gozd sv. Filip Benicij, ker je zvedel, da ga mislijo kardinalji za papeža izvoliti. Tri mesece se je skrival, dokler niso mesto njega izvolili Gregorija X.

Mnogo je v nebesih svetnikov, ki so ali do konca stanovitno odklanjali škofovsko ali mašniško čast, ali pa so se vdali le na povelje višjih predstojnikov. Tako n. pr. niso mogli na noben način pregovoriti sv. Bernarda, da bi sprejel škofovsko čast.

Sv. Dominik je štirikrat odklonil to čast, rekoč, da raje vmerje, kakor da bi sprejel toliko breme.

Tudi naš sv. oče Frančišek iz ponižnosti ni hotel biti mašnik.

Mnogo svetnikov pa se je odpovedalo visokim častem in službam, da so mogli skriti pred svetom v samoti le za Boga živeti.

Tako je sv. papež Celestin zapustil svoj papeški tron in šel v samoto.

Sv. Peter Damijanov, kardinalj sv. rimske cerkve, je dolgo prosil papeža Aleksandra II., da bi smel odložiti svojo visoko službo in živeti skrit v samostanu, kar mu je ta slednjič tudi dovolil.

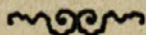
Sv. Gregor Nazijanški se je odpovedal svoji škofiji in šel v svoj rojstni kraj, kjer je živel kot puščavnik in mnogo učenih knjig spisal.

Sv. Aljfonz Ligvorij se je tudi odpovedal svoji škofovski službi, ker zaradi starosti in bolehnosti ni mogel več vspešno opravljati svojih dolžnosti.

Kako naj mi v tej zadevi posnemamo svetnike? Najprej se moramo odvaditi, da bi kedaj sami sebe hvalili. Saj že pregovor pravi: Lastna hvala se pod mizo valja. Ako nas pa drugi hvalijo in časte, se v sercu ponižujmo in mislimo, kolikokrat smo že dobrega Boga žalili in kako slabo in mlačno mu služimo, kako natančna in ostra je sodba božja, koliko je še nad nami pregreh in slabosti, katerih drugi sicer ne vidijo, pač pa jih vidi vsevedni Bog. Recimo sami sebi: Ke bi nas ti in ti bolje poznali in mogli pogledati v naše serce, bi nas zaničevali, ne pa hvalili in častili. Ako nam je Bog dal lepe zmožnosti, ako se nam kaj dobro posreči, ne dajmo se premagati častihlep-

nosti, temuč dajmo hvalo Bogu ter recimo napuhu in prevzetnosti sè sv. Bernardom: »Za te nisem pričel tega dela in ga tudi končal ne bom za te.« Ozirajmo se pogostò na svojega božjega Učenika in premislimo, ali bi se za nas njegove učence spodobilo, hrepeneti po časti in posvetni hvali, ko je On, naš kralj, s ternjem kronan? Ali naj hrepenimo po odlikovanju in občudovanju, ko vidimo našega Zveličarja zasmehovanega in zaničevanega? Ali naj se nad druge povzdigujemo in iščemo častnih služeb, ko gledamo Jezusa v sredo mej dva razbojnika postavljenega?

S tem pa še ni rečeno, da bi morali svetnike kar tako splošno in popolnoma posnemati v njih velikem preziranju in štanovitnem begu pred častjo in višjimi službami, ali jih odložiti keder jih imamo. Mnogo je svetnikov v nebesih, ki so brez obotavljanja sprejeli visoke častne službe in jih do konca vestno opravljali. Ako ponudijo komu kako častno službo n. pr. v III. redu ali v kakem društvu ali kaki cerkveni družbi, ni treba, da bi iz pretirane ponižnosti tako službo odklanjal in se je branil sprejeti, le na to pazimo, da nas ne bo pri tem vodila nečimernost ali častihlepnost. Nevošljivost, častihlepnost, sumničenje, samoljublje vse to je že mnogo škode napravilo v marrisketeri družbi. Pri takih okoliščinah, ko se izbirajo udje za posamezne službe v kaki družbi ali društvu, se spomnimo zgleđov svetnikov, kako so oni bežali pred častjo in hvalo sveta, kako so oni napuh in samoljubje zatirali. Kako nekerščansko bi bilo, ke bi se kedo jezil, čmerno se deržal, družbo ali društvo zapustil in dobri stvari škodoval, ako se ni vstreglo njegoví častiželjnosti. Kako malo ponižnosti bi kazal kristjan, ki se čuti vžaljenega, preziranega, zapostavljenega, ako niso ravno njega izbrali za kako posebno mesto, službo, opravilo v družbi ali društvu. Ponižnemu kristjanu mora biti eno, ali je na prvem ali na zadnjem mestu, da more le kaj storiti v čast božjo. Rajši vidi, da je skrit pred svetom in majhin v očeh ljudi, kaker da bi vsi le nanj gledali, le njega hvalili.

Papeško pismo,

važno za voditelje in ude tretjega reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

(Dalje).

3. O namenu in cilju tretjega reda.

O namenu tretjega reda, ki ga imajo doseči njegovi udje, o cilju, po katerem morajo hrepeneti, o nalogah, ki jih imajo zveršiti, o vsem tem so bili razni ljudje mej svetom, pa tudi redovniki in duhovniki in še celo nekateri voditelji različnega mnenja. Eni so hoteli, naj tretjeredniki samo svojo redovno molitev opravljajo, mesečno sv. zakramente prejemajo, redovno obleko nosijo in se včasih zbero k mesečnim shodom — pa so po njih mislih izveršili svojo nalogo. Drugim se je zdelo, da se mora od tretjerednikov nekaj več zunanjega dela zahtevati, zato so tirjali, naj bodo delavni ob volitvah z agitacijo, pri raznih društvih, naj jim pridobivajo nove člane in denarne pomočke itd. Ta jih je zahteval za razširjanje abstinence, oni za agitacijo proti slabim časopisom, zopet drugi za svoje druge namene. In če se vboje preproste ženice niso vdale, so vdarjali po tretjem redu. Pa pustimo to. Razmere so bile v nekaterih krajih res take, da tretjeredniki niso veršili svoje naloge in niso dosegli svojega namena ter se je bilo bati za enotnost, prvotno čistost in izvirnost tretjega reda; skorej je bil v nevarnosti njegov obstanek.

Vsi prej imenovani so imeli dobre namene in so zahtevali od tretjerednikov nekaj dobrega in pravega, niso pa imeli v s e s t r a n s k o i n c e l o t n o prav, ker niso razumeli, v kaki zvezi je zunanje in notranje delo tretjerednikov z glavnim namenom tretjega reda. Sledeč navodilom papeškega pisma skušajmo torej pojasniti poglobilni namen tega reda in povedati, kako naj ta namen doseže.

Zadnji cilj, večno zveličanje, doseže tretjerednik še le po smerti. Pa če hoče ta cilj doseči, mora hrepeneti tudi po cilju, ki ga ima tretji red na tem svetu, in ta je kerščanska popolnost. Pervi namen izrazi pri vstopu v tretji red, ko pravi: »Prosim obleke spokornega tretjega reda, da ž njo lažje dosežem večno zveličanje.« Drugi namen, ki je za tretjerednika po-

glaviti namen na tem svetu, izrazi pri obljubah z besedami: »Prosim, da bi me pripustili k sveti obljubi v III. redu sv. Frančiška, da bom v njem do smerti Bogu služil.«

Pravi in poglaviti namen tretjega reda na tem svetu je peljati vernike svetnih stanov k vedno višji kerščanski popolnosti.

Bistvo kerščanske popolnosti je ljubezen do Boga in do bližnjega. Za to ljubezen si morajo prizadevati vsi kristijani, zato se popolnost tretjerednikov od one svetnih ljudi v tem oziru ne razločuje. Ali tretjeredniki si morajo vendar prizadevati za neko višjo popolnost, še le tako dosežejo svoj namen. Posebnost te popolnosti obstoji v tem, da spolnjujejo poleg božjih in cerkvenih zapovedi tudi svoje od cerkve poverjeno redovno vodilo, ki obsega razen zapovedi tudi spolnjevanje evangelijskih svetov primerno mej svetom živečim ljudem. Zato piše v drugem delu tega pisma: »Iz povedanega torej mislimo, da je očitno, da tretji red obstoji v tem, da tovariši zapovedi evangelijske popolnosti v vsakdanjo rabo vpeljejo in vzgled kerščanskega življenja drugim v posnemanje podajo.«

Tretjeredniki si morajo torej prizadevati za visoko popolnost, višjo kaker je ona svetnih ljudi, ker »biti tretjerednik se pravi biti popoln kristijan« je rekel nedavno Pij X. V svojem pismu pa pravi: »Pred vsem pa naj pomnijo tretjeredniki, da bodo malo vredni tega imena, če ne bodo goreči ljubezni do Boga in do bližnjega in če ne bodo razodevali tiste čednosti ko posebnega znamenja svojega reda, ki se je v nji serafinski očak čudovito odlikoval.«

Tretji red ima namen peljati množico kerščanskih ljudi do visoke in vedno višje popolnosti. To je posebna, imenitna, skorej derzna naloga tretjega reda, ki jo s človeškimi močmi ni mogoče doseči. Od nobene človeške vstanove se kaj tako velikega ne zahteva, tretji red pa zveršuje to od Boga mu dano nalogo že stoletja, ker je vstanovljen po božjem navdihnjenju in ga vodi božja moč. O tem dvojiti nimamo pravice, zakaj sv. oče piše: »Sv. Frančišek je po božjem navdihnjenju začel misliti (divinitus rationem iniit), kako bi vstregel množici hrepeneci po njegovi vstanovi in kako bi jo ob enem zadržal v mejah navadnega življenja. Tako se je začel le-ta tretji red...« Tretji red je poklican in sposoben veliko množico ljudi, ki hre-

penijo po kerščanski popolnosti, pripeljati do najvišje popolnosti vsakega v njegovem stanu in poklicu.

Vtegnil bi kedo vgovarjati: To, kar praviš, so lepe besede, pa se ne vresničujejo. — Odgovarjamo: Res je, da mej veliko množico ne dosežejo vsi enako visoke popolnosti; ne da se pa tajiti, da dosežejo v tretjem redu gotovo stopinjo popolnosti vsi, ki se ravnaajo po vodilu.

Popolnost, po kateri morajo tretjeredniki hrepeneti, se deli na tri stopinje. Na prvi in najnižji so tisti, ki se s pomočki, ktere jih daje vodilo, bojujejo proti grehu in se vadijo v dobrem, ter se tako obvarujejo vsakega smertnega greha, ali se ga v dobri spovedi vsaj hitro rešijo, če kedaj vanj padejo ko začetniki na potu popolnosti. Kedor se toliko ne potru-di, ne more biti tretjerednik. Na tej stopinji se torej odpovejo nagnenju do smertnega greha. Učeniki duhovnega življenja imenujejo to stopinjo popolnosti: pot očiščevanja ali stopinjo začetnikov v popolnosti. — Drugo stopinjo popolnosti dosežejo tisti, ki so se rešili nagnenja do smertnih grehov in se resno trudijo ogibati se tudi vseh prostovoljnih malih grehov. Greh o v pravim, ne slabosti, prostovoljnih, ne napak, v ktere človek v naglosti nepremišljeno pade, malih, ne smertnih, ker bi tak še na prvi stopinji popolnosti ne bil. Na tej srednji stopinji si je treba torej resno prizadevati, da človek odloži stare grešne navade in da ne pada prostovoljno in premišljeno v male grehe. Učeniki duhovnega življenja pravijo, da so ti na potu razsvitljenja. Na tem potu se nahajajoči tretjeredniki so že dobri in so zgled in vzor drugim vernikom. Ti že »zgled kerščanskega življenja drugim v posnemanje podajajo,« vender pa še niso na verhuncu popolnosti. — Tretja in najvišja stopinja obstoji v tem, da se oprostijo po mogočnosti tudi napak in nepopolnosti vsakdanjih slabosti in se trudijo neprestano za najvišjo stopinjo čednosti, ki jo je v danih razmerah mogoče doseči. Imenovane stopinje popolnosti niso mej seboj ostro ločene, ampak sega druga v drugo. Tako se pogosto dogodi, da je ta in oni v eni reči že dosegel lepe sadove, pa ima še terde boje z drugo napako. V oni reči je prišel že na višjo stopinjo popolnosti, v tej je še vedno na nižji. Vender je bilo in je tudi sedaj v tretjem redu razmeroma zelo mnogo u-dov, ki so pravi vzor napredovanja v kerščanski popolnosti.

Slednjič je treba pri hrepenenju po kerščanski popolnosti povdarjati, da ima tretji red namen vsakega uda peljati k popolnosti v njegovem stanu. Sv. oče je to izrazil z besedami: »Sv. Frančišek je po božjem navdihnjenju začel misliti, kako bi vstregel množici hrepeneči po njegovi vstanovi« (t. j. po popolnosti) »in kako bi jo ob enem zadržal v mejah navadnega življenja« (t. j. vsakega v njegovem stanu). Namen tretjega reda torej ni raztergati vezi, ki vežejo posamezne osebe na družino, župnijo, občino, državo, ampak hoče družabno življenje še bolj vterditi in vsakega uda v njegovih družabnih razmerah posvetiti in tako peljati k popolnosti cele družine, župnije, občine, dežele.

Ravno v tem verši tretji red imenitno socialjno delo in je za naš čas zelo primeren, če ne naravnost potreben.

Iz povedanega sledi za življenje sledeče: Vsak tretjerednik mora imeti gotovo, stanu in razmeram primerno opravilo. Za lene in brezdelne tretji red ni. — Kedor še ni v določenem stanu ali ima sedanjega z drugim zamenjati, naj se nanj pošteno pripravi z lepim življenjem. — Če je v bolj nizkem stanu, naj v terpljenju in težavah ostane vdan v voljo božjo; tretjeredniki višjih stanov naj se ne prevzamejo in naj nižje sobrate podpirajo. — Vsak naj bo svojim stanovskim tovarišem zgled in vzor v spolnjevanju dolžnosti in kerščanske popolnosti. — Voditelji naj zunanje delo tretjerednikov tako vravnajo, da jih ne bodo ovirali ali odtergali od izpolnjevanja stanovskih dolžnosti. Deržijo naj se evangelijskih naukov zdravega duhovnega življenja.

Poglavitni in najvišji namen tretjega reda je kerščanska popolnost. Te pa brez truda in dela ni mogoče doseči. Zato govori sv. oče v svojem pismu v tem, tretjem odstavku prvega dela tudi o pokori in skorej večidel o pokori. To delati, spokorno živeti, je drugi namen tretjega reda.

Sv. oče se sklicuje na naslov, ki ga imajo udje tretjega reda: »bratje (in sestre) od pokore« ali spokorni bratje in sestre, ter zahteva od tretjerednikov pokoro ko nekaj bistvenega in neobhodno potrebnega. Tretji red ima in mora imeti spokoren značaj; pokora je pečat, ki je vanj vtisnjen; če ne bi imel tega posebnega znamenja na sebi, ne bi bil več pravi tretji red sv. Frančiška. Sv. oče na ta namen tretji red posebno opozarja,

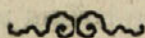
ker so tu in tam nekateri iz dobrega namena, da bi pridobili večje število udov in bi tretji red bolj razširili mej ljudstvom, ta spokorni značaj skušati malo zakriti in oblažiti. To je bilo tretjemu redu škodljivo in nevarno. Zato zahteva sv. oče, naj tisti, »ki so znamenja pokore nase vzeli, v podobo svojega pre-svetega začetnika oči obernejo in po nji se ravnajo...« in naj gredo proč »od ljubezni do tega sveta k ljulezni Križanega«. Tukaj ni nobenega izgovora; sv. oče se je kratko, odločno iz-razil: »Tretji red se je »po božjem navdihnenju« začel in je bil čudovito koristen cerkvi kaker državi« tako dolgo, dokler je p e r v o t n o o b l i k o p o k o r e vestno ohranil. Zato je goto-vo, da bo vedno rodil podoben sad, če bo ohranil t i s t o o b l i k o tudi v prihodnje.«

Kedor hoče biti tretjerednik mora spokorno živeti in sicer naj mu bo v tem zgled veliki svetnik sv. oče Frančišek, ki je zatajevanje Jezusovo vedno na svojem telesu nosil.« V spo-kornih delih ga tretjeredniki ne morete in brez dovoljenja ne smete posnemati, posnemali ga bote pa z veliko koristjo v spokornem mišljenju in zatajevanju l a s t n e l j u b e z n i. Začetniki začnite z malimi spokornimi deli, z berzdanjem jezika, radovednosti, z natančno pokorščino do dušnega vodnika itd., drugi pa se po svetu svojega spovednika lahko tudi malo višje povzdignete. Vender je treba še enkrat povdariti, da gorečnost v pokori in zatajevanju ni zadnji in najvišji cilj tretjerednikov, ampak samo pomoček v dosego poglavitnega cilja.

Zadovoljiti se pa ne smejo le sè spokornimi d e l i i n z v a j a m i zatajevanja, ampak naj gledajo, da bodo imeli tudi spo-kornega d u h a i n d a bodo rodili vreden s a d pokore t. j. gorečo ljubezen do Boga in do bližnjega. Spokorno življenje naj jim bo pomoček k popolni ljubezni.

Pokora ima na sebi nekaj terdega, neprijetnega; zato se mnogi strašijo pred njo. Ali sad, ki ga spokorno življenje rodi, je prijeten, sladak. Sad pokore je namreč pravo in sveto vese-lje, ki izhaja iz ljubezni do Boga in do bližnjega. Zato je bil sv. oče Frančišek vedno vesel pri vsi svoji ostri pokori. In tako spokorno življenje je rodilo prave prijatele natore, znanosti in vmetnosti, vednosti in prave modrosti, ki imajo ravno v tre-tjem redu veliko število najodličniših zastopnikov. Tudi v tem oziru je tretji red dober delavec na socijalnem polju. O tem bi se dala napisati obširna knjiga.

Prava in goreča ljubezen, ki jo rodi spokorno življenje v tretjem redu, ne sme ostati brez dela. Zato pa tudi tretjerdniki svojo ljubezen v delih zveržujejo. In sv. oče jim tako delavno ljubezen nalaga ko dolžnost: »sami imajo po njegovi vstanovi kerščansko misliti in zgledno živeti, pa tudi kerščansko vero in življenje mej ljudstvom gojiti in varovati.« Vodilo to dolžnost na kratko povdarja: »pospešujejo naj pobožnosti in dobra dela.«

Dober zgled.

(Po P. Arzeniju Völling. II. 1.)

„Vaša luč naj sveti pred ljudmi, da bodo videli vašo
dobra dela.“
Matevž 5, 16.

Sveti Bonaventura nam pripoveduje, da je sv. Frančišek vzel nekedar brata Leona s seboj v mesto Asiz, hoteč ondi pridigovati. Gologlava in bosonoga sta šla po mestnih ulicah v spokorni obleki pepelnate barve, opasana s terdim pasom spokornikov. In molče sta se povernila v samostan, ko prideta do samostanskih vrat, pa vender brat Leon preterga molk ter vpraša: »Oče moj, ti si hotel vender pridigovati!« »Zgodilo se je ravno kar,« mu odgovori Frančišek. »Midva sama, najina zunanost, je bila molčeča, pa genljiva pridiga!« — Da, v resnici, do b r i z g l e d, ki ga je dajal sv. Frančišek ko je šel tako molčeč in skromen z bratom Leonom po ulicah asiškega mesta, ta je pridigoval. In tako je do b r i z g l e d vedna pridiga, veden opomin, ki se mu nihče ne more izogniti, ki sčasoma presune vsakega. To je pridiga, ki pospešuje veliko delo, o katerem pravi sv. Dionizij Kartuzijan: »Najimentionišče pobožno delo je, sodelovati z Bogom za zveličanje duš.« — Dajati dober zgled nam ne vkažuje samo sveti evangelij, temveč tudi celo posebno sv. redovno vodilo. Zategadelj premišljajmo denes to dvoje:

1. veliko moč dobrega zgleda,
2. našo dolžnost, dajati dober zgled.

Kaj pa je dober zgled? Vsaka prijazna beseda, vsako plemenito dejanje, ki more našega bližnjega k dobremu napeljevati, je dober zgled.

Tak dober zgled ima neko skrivnostno, čudovito moč do človeškega srca. Vzrok temu je človeška narava. Človek je čutno bitje in vsled tega zelo odvisen od zunanjih, čutnih vtisov. — Če bi imeli le zgolj božjo zapoved: »Stori dobro«, tedaj bi lahko vgovarjal razum: previsoka je ta zapoved. Ali pa volja bi nasprotovala: pretežko je zame. A sedaj zagledam pobožnega kristijana, ki sè svojim vzornim življenjem podira vse vgovore naše pameti, in z nepremagljivo močjo sili našo omahujočo voljo na pot čednostnega življenja.

Ne le duhovnik, vsak človek lahko daje dober zgled. Ako kerščanski stariši, kerščanski gospodarji in gospodinje pazijo na svoje otroke in podložne, ako ne dovolijo v svoji hiši pregrešnih besed, ne pregrešnega znanja, ne terpe ponočevanja, sami večkrat sprejemajo svete zakramente, goje pobožnost, domačo molitev, so pošteni in pravični — tedaj so najlepše pridigovali o dolžnostih starišev in gospodarjev. — Kerščanski mladeniči in device, ki želite Bogu naj bolj dopasti, ki spodobno in čisto živite, da so vas veseli vsi dobri ljudje — vi ste s tem najiskreneje pridigovali, vi ste zabranili marsiketeri greh, ste premnoge poterdili v dobrem, ste sploh in posebej za sv. čistost z vašim lepim zgledom več dobrega storili, kaker moremo mi duhovni z najbolj gorečimi besedami. — Tako postanejo priprosti, neučeni ljudje lahko apostoli in oznanjevalci sv. evangelija. Njih zgled je brezbožnim vedno očitane, neprestan opomin, naj se spreobernejo. Njih zgled spodbuja mlačne in zanikerne kristijane, slabotnim je opora, dobrim in čednostnim pa poterjenje v stanovitosti.

Da se o tem prepričate, spominjajte se, kako gnil je bil svet za časa Kristusovega rojstva. Sveti apostol Pavel nam v živih podobah opisuje propalost paganskih Rimljanov, hinvščino in hudobijo judovsko. Sredi tega popačenega sveta se je prikazal božji Zveličar Jezus Kristus, in ž njim zvišeni zgled vsake čednosti, najvišje svetosti. Življenje njegovo je bilo tako čisto, tako krepostno in zgledno, da je lahko stopil pred svoje smertne sovražnike in jih vprašal: »Kedo izmej vas me more obdolžiti greha?« In vmolknili so. Kaker priča sv. pismo, je pričel Jezus svoje zveličavno delo s tem, da je učil sè svojim zgledom. Ta svoj zgled je potem po-

terdil sè svojimi besedami. — Svet, ki je hitel v pogubljenje, se je vstavil pred Njegovim zgledom, spreobrnil se je.

Ni bilo še 20 let po Zveličarjevi smerti, ko so nastale povsod kerščanske občine in družine. Njih sveto življenje se je svetilo kakor jasna luč ter razsvetljevalo temna brezna poganstva. In paganski svet je občudoval to lepo kerščansko življenje in se spreobrnil h Kristusovemu nauku. Celi narodi, velika ljudstva so vzela na se sladki jarem Gospodov. — Ali so to dosegli sveti apostoli le z učenimi, nepobitnimi dokazi? Res takim dokazom je odperla pot do človeškega razuma, da spozna in sprejme resnico. Ali kje je volja, da se pokori ostrim zapovedim kerščanskega življenja? Voljo obrača le milost božja v zvezi z močjo dobrega zgleda. — Sv. Peter je tako-le opominjal prve kristijane: »Preljubi, prosim vas, potrudite se za spodobno življenje mej pagani, da bodo videli vaša dobra dela in hvalili Boga ob dnevi obiskovanja.« I. Peter 1, 12. — Zvesti temu naročilu so prvi kristjani v resnici sveto živeli, in s tem naravnost čudovito moč imeli nad pagani.

O svetem Pahomiju beremo sledeče. Ko je bil v svoji mladosti poterjen za vojaka, se je vozil z drugimi vojaki po reki Nilu tja do mesta Aleksandrije. Ondi so stopili na suho. Tamkajšni prebivavci so prišli k njim, jih pogostili, in stregli jim s toliko ljubeznijo, da se je Pahomij začudil in vprašal: »Kakšni ljudje so neki to, da so do nas tujcev tako ljubeznivi in dobrotljivi?« Pahomij je bil takrat še pagan. Odgovorili so mu, da so to kristjani, in da jim njih vera zapoveduje skazovati vsakemu človeka vse dobro. — Tedaj je Pahomij potegnil svoj meč, ga dvignil proti nebu ter se zarotil pri vseh bogovih, da hoče spoznati to vero ter jo sprejeti, če je dobra in modra. In Pahomij je ostal mož beseda. Dal se je kerstiti, postal je kristijan, šel je v puščavo in ondih postal velik svetnik.

Pa čemu iščemo tako daljnih zgledov? Ali ni vsa zgodovina trojnega serafinskega reda polna dogodkov, ki nam spričujejo skrivnostno moč dobrega zgleda? Poglejmo izmed mnogih le jednega. Leta 1530 je živela nekje na Španskem nečimerna posvetna gospa, ki je zapravila veliko denarja za posvetne veselice, dragocena oblačila, pojedine in gledišča. Ta nečimerna ženska pa je slišala, nekedaj, koliko grešnikov se je spreobrnilo po mogočnih pridigah sv. Petra Aljkantarskega. Ali ona se je temu posmehovala, pripri-

sovala je poslušavcem slaboumnost, neznačajnost in trenutno omahljivost. Pripravljena je pa bila za poskušnjo tudi ona poslušati svetnika. Gizdavo nališpana, v dragocenem oblačilu, pride ravno tisti trenutek v cerkev, ko stopi sv. misijonar na pridžnico. Po prvem pogledu na svetnika, ki je bil vzor spokornika, popolna podoba Zveličarja, je bila tako osramočena, da si je potegnila pajčolan čez obraz. Svetnik, v borni priprosti obleki, se ji je zdel kakor angelj, ki pridiguje ljudem — a ona sama v svoji zapeljivi nečimernosti, kakor podoba hudobnega duha, ki zapeljuje ljudi h pregreham. Zadosti ji je bil prvi pogled, prvi vtisek. Globoko presunjena je hitela domov. Bogata svilena obleka, biserno nakitje, vse se ji je pristudilo. Vergla je ta znamenja nečimernosti od sebe, oblekla prosto krilo, in odpravila se v samostan, kjer je svetnik stanoval. Verne se z redovnim oblačilom tretjega reda sv. Frančiška in spokornega duha, kakor sv. Marjeta Kortonska. Njeno bogastvo ji je postalo odslej bogat vir nebeškega zaslužnja. Brez števila solz je posušila sè svojo radodarnostjo, obilo gorjá vtešila sè svojo milo roko. Ali niso bili to s a d o v i l e p e g a z g l e d a?

Povejte mi, ali je kaj tako mogočnega na svetu, da bi se dalo primerjati m o č i d o b r e g a z g l e d a? Res je, do solz lahko gane poslušavce navdušen, spreten pridigar. »A še višja je vrednost skromnega neukega brata, ki druge navdušuje k dobremu sè svojim zgledom,« pravi sv. Frančišek. Keder zakerknjen terdovraten grešnik zagleda krepostnega človeka, tudi njega prime neka znotranja sila, da vsklikne sè svetim Avguštinom: »Ako more ta-le, zakaj pa jaz ne?« Koliko krat je genilo tudi vaše serce, ko ste videli, kako so vbogi radi delili svoj delež z drugimi še potrebnjšimi! In radi ste tudi vi dali vboga-ime po svojih močeh. Da, na sodnji dan se bo videlo, s čim se je storilo več dobrega, ali z gorečim pridigovanjem, ali pa z močjo dobrega zgleda.

II.

Po tem premišljevanju, menim, da ne bo treba mnogo besed, da se tudi vi, ljubi bratje in sestre, ogrejete in odločite povsodi dajati lep zgled. To je delo kerščanskega vsmiljenja, in kot udje tretjega reda ste k temu še posebno zavezani.

Že kot človek si dolžan stati na svojem mestu v družini, občini in državi in delati v blagor človeštva,

kar je v tvojih močeh. Kaker sprejemamo posamezni dušne in telesne dobrote od človeške družbe, tako jih moramo tudi povračevati. Ako ne morete sodelovati pri sestavljanju dobrih postav, bodite vsaj zgled zvestega spolnjevanja dolžnosti, vzdržujte red po svojih močeh.--Znan vam je izrek: »Povej mi, s kom se pečaš, in povem ti, kedo si.« Te besede tudi tako lahko obrnemo: »Povej mi, kedo se s teboj peča, in povem ti, kedo je.« Sonce ne more drugače, ono mora svetiti in vse ogrevati. Cvetlice ne morejo drugače, kaker vnemati naša serca s krasoto svojih barev, prav tako vpliva vsak posamezen človek na druge. Sè svojim življenjem in vedenjem sem bližnjemu lahko kažipot v nebesa, — če ga ogrevam in navdušam za vse dobro, — ali pa vodnik na potu proti pogubljenju, — če mu dajem slab zgled. Ni li torej naša sveta dolžnost, spodbujati bližnjega z dobrim zgledom?

Ako si to kot človek dolžan, kaj še le kot kristijan! Glejte, če bi živeli kaker puščavniki v samoti, zadosti bi bila vaša notranja svetost pred Bogom. Zdaj pa, ko živite in imate opraviti z drugimi, z otroci nebeškega Očeta, ki se morate ljubiti ž njimi kaker bratje in sestre, zdaj je vaša sveto dolžnost, spodbujati drug drugega s krepostnim življenjem. Vam velja zapoved Kristusova: »Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela, in hvalili Očeta, ki je v nebesih.« Mat. 5, 16. — Prav to povdarja sv. papež Gregorij, ko tako pojasnuje te besede: »Naša dobra dela naj bodo očita, da spodbudé bližnjega, a dobri namen, s katerim želimo le Bogu dopasti, naj ostane v sercu skrit.«

Ako je tedaj vsak izmejs nas že kot človek in kristijan dolžan dati dober zgled, kaj še le kot ud tretjega reda sv. Frančiška! Večkrat so povdarjali sv. oče Leon XIII., da pričakujejo prenovljenja kerščanskega duha v družinah, da, prenovljenja celega kerščanskega sveta po vplivu tretjega reda. — Premnogi so, ki ne poslušajo več božje besede, ki se ogibljejo cerkva! In prav te naj spreoberne in spodbuja vaš dober zgled, vaše čednostno življenje. Lene in zanikarne naj spodbode h izpolnjevanju božjih zapovedi. Vi morate biti po želji sv. očeta kaker mesto na gori, ki ne more ostati skrito, luč na svetilniku, ki kaže premnogim pot do čednosti. A ne le sv. oče papež želi tako, tudi naš sv. oče Frančišek nas priganja zopet in zopet h dolžnosti dobrega zgleda. On pravi: »Ljubi

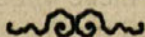
Bog nas je poklical po svojem vsmiljenju, ali ne le v naše zveličanje, ampak k rešenju mnogim in mnogim. Po svetu hodé naj spodbujamo druge bolj po zgledu, kakor z besedami, da bodo delali pokoro in se špomnili božjih zapovedi.« -- Ko so nekoč sv. Frančiška prosili, naj razloži resnobne besede preroka Eze hijela do izraeljskih knezev, je odgovoril: »Vsak služabnik bo žji naj se po svojem svetem življenju tako lesketa, da bo z lu čijo svojega zgleda in z besedo svetega vedenja svaril vse brezbožne. Zakaj lepota njegovega življenja in glas o njegovih čednosti, bo obsojal grešnike zaradi njihovih hudobij.« — Vsaki izmej vas sme torej brez samoljubja govoriti sè sv. očetom Frančiškom: »Premnogim sem jaz poslan za zgled. In če bi govoril jezik angeljev, a drugim ne dajal zgleda čednostij, bi sebi ne koristil mnogo, drugim pa nič.« Tako visokega mnenja je bil sv. Frančišek o dolžnosti svojih otrok, dajati svetu dober zgled. Ne čudimo se tedaj resnim besedam, s katerimi svari pred pohujšanjem: »Od tebe, najsvetejši Oče, in od vsega nebeškega zbora in mene vbozega naj bodo prekleti vsi, ki sè svojim slabim zgledom motijo in podirajo, kar si po svetih bratih tega reda sezidal in zidati ne nehaš.«

Poslušajte bridka pritoževanja iz pisem sv. Frančiška Ksaverija: »Jaz tukaj delam, da bi postavil sv. križ mej pagani in jih pokristjanil. Vsa nasprotstva sem premagal z božjo pomočjo. Le jedno se mi ustavlja, kakor velikanska gora, segajoča do oblakov, in nasprotuje mojim uspehom: to je s l a b o o b n a š a n j e Evropejcev, kristijanov. Pagani se posmehujejo mojim naukom, ne zaradi preglobokih, neumljivih skrivnosti, temveč zaradi pohotnega življenja tistih, ki se imenujejo kristijane. Pagani so me zavernili: »Ti nas opominjaš k zakonski zvestobi, k ljubezni do sovražnikov, k zmernosti — pri kristijanih pa vidiš le sovraštvo, nezmernost in razuzdano življenje.« Tu sv. Frančišek Ksaverij sklepa žalostno tožeč: »Tako se oskrunja božje ime mej pagani najbolj po kristijanih.« — Nekoč je neki duhovnik vprašal nekega spreobrnjenca, ali prej ni nikoli dvojil o resničnosti svoje vere, in ta je odgovoril: »Katoličani, ketere sem opazoval, niso bili nič boljši od nas krivo vercev, in mislil sem si zato, da je vse eno, v kateri veri sem.« — Oj, kako huda obtožba je to za mlačne kristijane! A tudi kako važen migljaj za nas. Koliko dobrega bi se storilo, kako hito bi se spremenilo obličje zemlje, ako bi se vsi kristijani, zla-

sti vsi udje tretjega reda, svetili v jasni luči krepostnega življenja Bogu v čast, v korist svoje duše in v prid bližnjega.

Morda si je že kateri izmej vas želel kraljevske moči in oblasti, da bi kaznoval velike krivice, ki se gode. — Mogoče ste že kedaj zavidali duhovnike za srečo, da smejo z oznanjevanjem božje besede razširjati krepostno življenje. Ali ne zavidajte jih! Vsakemu izmej vas je podelil Bog najuspešniše sredstvo, da osramotite brezbožnike, da pospešujete dobro dela, da premnogim dušam pridobite nebeško veselje — dal vam je priložnost, dajati dober zgled. Ne zabite, da bodo enkrat zveličane duše, ki ste jih pridobili za nebesa, vaša krona, vaša čast in vaše veselje pred božjim prestolom. Zaraditega pa denes terdno sklenite, sè svetim spolnjevanjem svojih dolžnosti in s krepostnim življenjem mnogim postati kažipot v sveti raj. Z dopadanjem bo gledal na vas potem sv. Frančišek, in trojedini Bog vas bo blagoslavljal ter vam vašo skerb in vaš trud poplačal z neskončnim večnim plačilom. Amen.

P. F. B.

Nova Štifta na Dolenjskem

P. K. L.

(Dalje in konec.)

6. Frančiškani pri Novi Štifti.

Že dalj časa so gojili prebivavci v obližju Nove Štife serčno željo, da bi se tukaj naselili redovniki sv. Frančiška, ker so prepričano pričakovali, da se bo s tem povzdignila božja pot in bodo imeli redno službo božjo ob nedeljah in zapovedanih praznikih, ob delavnikih pa tudi priložnost biti pri sv. maši.

Dolgo so bile to le pobožne želje, dokler se ni za to sè vsó vnemo zavzel veliki dobrotnik tega svetišča, preč. gospod sedanji kanonik in prorektor ljubljanskega semenišča, dr. Jožef Lesar, keterega smemo imenovati in častiti ko očeta in ustanovitelja naše tukajšne redovne postaje.

Tudi presvetli knezoškof ljubljanski, dr. Anton Bonaventura Jeglič so enako željo imeli glede frančiškanske naselitve pri Novi Štifti. Ko so l. 1901 na praznik apostoljskih pervakov

Nova Štifta. »Tron« v velikem aljarju.

sv. Petra in Pavla prišli iz Ribnice k Novi Štifti, so mej drugim pogovorom rekli g. Klinarju, tačasnemu voditelju svetišča: »Mislim denes ali jutri naseliti pri Novi Štifti frančiškane in Vi boste imeli v samostanu svoj kot in boste za »ta starega«. Vse je bilo za to zadevo pripravljeno, samo sprožiti jo je bilo treba in sprožil jo je imenovani g. kanonik. Razodel je knezoškofu svojo in svojih rojakov priserčno željo ter prosil, da bi se ta splošna želja izpolnila. V ta namen je obljubil pomoč za prezidanje duhovniške hiše in za prve potrebe naseljencev.

Presvitli g. knezoškof, za blagor svojih vernikov vedno goreč, je radostnega serca pripomoči obljubil in nemudoma stopil v dogovor s provincijalom naše kranjske redovne okrajine sv. Križa. Prijazno in resnobno ponudbo je provincija po zrelem preudarku definatorija tudi resnobno sprejela in že 15. julija istega leta je šel p. provincijal k Novi Štifti, da bi ogledal, kar mu je bilo na ponudbo. Spremili so-ga tja p. Placid Fabijani, kustos provincije, p. Angelik Hribar, definator in g. Alojzij Stare, sindik provincije. Prišla sta k posvetovanju tudi ribniški dekan, g. Frančišek Dolinar in g. Jožef Voglar, župnik v Soderžici. Prijazno sprejeti od g. Klinarja, smo bili o lepoti svetišča in naravni primernosti kraja prijetno iznenadejani, sprejeli smo ponudbo ter namerjali že drugo leto romarsko cerkev s priteklinami vred vzeti v posest in oskerbovanje. Škofijski ordinarijat in redovni provincijalat sta brez odlašanja storila potrebne korake pri sv. stolici v Rimu in pri visoki c. k. vladi, da dasta dovoljenje za ustanovitev nove redovne postaje. Vse je šlo gladko in dovolj urno. Že so se delali načerti za potrebno popravo in primerno prezidanje duhovniške hiše, že smo mej seboj ugibali, gdo bo poverjenik nove rezidence itd.; sploh smo bili gotovi, da se bo započeto tudi v kratkem zveršilo in to tem bolj, ker ni bilo slutiti kake ovire. Preč. g. Klinar dosedanji zaslužni oskerbnik božjepotne cerkve je v svojem pismu z dne 10. junija 1902 izjavil, da nič nima proti temu, da se pri Novi Štifti ustanovi frančiškanski hospic, oziroma, da se naselijo frančiškani, marveč z veseljem pozdravlja to misel in želi, da se načert prej ko prej zverši. Enako izjavo je dalo tudi županstvo v Soderžici dne 9. junija 1902, ko je v javni občinski seji cel pričujoči občinski odbor enoglasno in z veseljem pozdravil ustanovitev frančiškanskega hospica, ter izrekel željo, da se to čimpreje vresniči, ker od strani občine ni nikakeršnega zadržka. Krat-

ko, vse je bilo prirejeno. Ali od strani, od katere bi jih ne bili pričakovali so se vzdignile težave. Ker se frančiškani niso usiljevali, niso proti temu ničesar ukrenili in vso to reč prepustili previdnosti božji.

Pri ljudeh v okolici pa je želja še vedno živa ostala in še bolj se ukoreninila. Posvetovali so se vzgledni možje in gospodarji iz Sušja, Vinic, Slatnika, Zapotoka in drugih vasi, kaj naj bi storili; naposled so sklenili odposlati šest mož iz svoje sredine, naj bi šli k presvitlemu gospodu knezoškofu in položili ponižno prošnjo za naselitev frančiškanov pri Novi Štiti. V tej deputaciji so bili Ivan Kos in France Lušin iz Sušja, Egidij Prijatelj in Simon Tanko iz Vinic, France Pintar iz Slatnika in Jožef Kozina iz Zapotoka. Dne 5. novembra 1906 so šli v Ljubljano, kjer jih je g. knezoškof prijazno sprejel, ter so mu predložili naslednjo prošnjo:

»Presvitli gospod knez škof!

Pred nekaj leti se je govorilo in delalo, da naj dobi cerkev M. B. pri Novi Štiti patre frančiškane in smo se neizrečeno veselili tega vsi in vsa okolica prebivalstva, ker smo bili vsi ene misli, da se bo s tem romanje do prelepega svetišča poživilo, ker bo moglo ljudstvo od blizu in daleč v dušnem oziru vedno še bolj postreženo biti.

Slišati je bilo tudi, da se je v tej zadevi dognalo, kar je bilo treba, v Rimu pri sv. Očetu, kakor tudi pri c. k. deržavni oblasti, da se smejo patri frančiškani pri tej lepi cerkvi naseliti. Ker se pa to do zdaj še ni zgodilo, smo se pričujoči kot odposlanci iz okolice najudaniše prišli poklonit, ter Vas, presvitli gospod knez škof, prosit, da bi se res nastanili patri frančiškani pri tej cerkvi, po nevtrudni delavnosti sedanjega prečastitega gospoda Karola Klinarja tako lepo opravljeni. Upamo, da naša prošnja ne bo ostala brezuspešna.«

Te priproste, pa odkritoserčne besede verlih mož so presvitli škof v svoji ljubeznivosti s prijaznim zadovoljstvom poslušali in končno obljubili, da hočejo vse storiti, da se njih želje vresničijo.

Pa tudi še sedaj sreča ni bila mila namerjani ustanovi. V pismu z dne 14. januarja l. 1907 je blagi gospod škof sporočil frančiškanskemu provincijalatu mej drugim tudi to, — »da v takem položaju pač ne kaže, in bi ne bilo modro, pa tudi za dušno pastirsko delovanje nekoristno, ke bi se velecenjeni in

zaslužni frančiškanski red ukljub ugovoru hotel pri Novi Štifti naseliti in prosi, da vsaj za sedaj to namero opusti.«

Po želji in svetu škofovem smo torej nato opustili vsako nadaljnje prizadevanje in nam skoraj ni več v misel hodilo, da bi se kedaj naselili pri Novi Štifti.

Prišlo pa je leto 1914 in nepričakovano preč. kn. škofijski ordinarijat redovnemu provincijalu s pismom dne 25. marca zopet ponudi Novo Štifo. Ker so se tekom časa odnošaji omilili in g. Klinar od Nove Štife odhaja, ter se tudi nihče ne bo protivil, vpraša, ali bi provincija sedaj hotela prevzeti to romarsko cerkev?

Kakor se pred 13. leti provincija ni branila sprejeti prijazno ponudbo ordinarijata, tako je bila tudi zdaj pri volji vstreči želji škofa in ljudstva. Ponovilo se je resno pogajanje, in izpolnila se je dolgo gojena želja. Naša kranjska redovna okrajina je Novo Štifo slovesno prevzela v nedeljo 31. avgusta 1914.

Perva samostanska družinica naj bi bili: p. Konstantin Luser, ekspozit in superijor, p. Ladislav Jeglič, duhovni pomočnik in voditelj bodoče glavne skupščine III. reda za ribniško dekanijo, in Fr. Humilj Šavel, zakristan.

K tej redki slovesnosti so prišli ljubi nam gostje: dr. Jožef Lesar, kanonik in prorektor v Ljubljani, p. Angelj Mlejnik, provincijal, Anton Skubic, dekan Ribniški, Frančišek Traven, župnik v Soderžici, dr. Frančišek Trdan, profesor v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu, dr. Janez Andoljšek, prefekt v c. k. akademiji »Teresianum« na Dunaju in trije gospodje bogoslovci. Da je bil v naši sredi tudi dosednji duhovnik Nove Štife priljubljeni starček, g. Štifter, se ume samo ob sebi.

Ljudstva je bilo mnogo od blizu in daleč in vsakemu se je že na obrazu bralo veselje in zadovoljnost, da so doživeli tolikanj zaželjeni dan, ki jim je dal gledati, kar so tako dolgo pričakovali.

V slovesnem sprevedu, spremljani od preč. duhovščine, smo mej veselim priterkovanjem harmoničnih zvonov stopali iz duhovniškega stanovanja, sedanjega samostana, pod baldahinom veličastnih lip v praznično olepšano in razsvitljeno sveetišče, kjer so nas pozdravili ubrani glasovi donečih orgel.

Vstavili smo se pri glavnem oltarju in preč. g. kanonik nas je v kratkem jedernatem govoru izpred oltarja predstavil zbrani množici. Rekel je približno: »Vaš dosedanji duhovni pastir, preč.

g. zlatomašnik Karol Klinar, ki je skoraj 40 let zvesto opravljajal, koliker so mu moči dopuščale, službo oskerbnika pri Novi Štifti, se je vsled bolehnosti in starosti od Vas poslovil ter se bo preselil v ribniški terg, da ondi v miru preživi zadnja leta svojega delavnega življenja. Bil se je med Vami popolnoma udomačil in neizrekljivo mu je bila pri sercu cerkev Matere Božje. Sam mi je rekel pri neki priložnosti, da se bo od cerkve težko ločil. Ni čuda! Vsako slovo je težko; kaj šele slovo duhovnika od cerkve, v kateri je 40 let opravljal presveto daritev, oznanjeval besedo božjo ter si za njeno krasoto nad vse prizadeval.

Prevzvišeni gospod knezoškof so zdaj Novo Štifo izročili čč. oo. frančiškanom v skerb. Ti so jo v kongregaciji ali provincijalnem zboru 28. julija l. l. sprejeli in preč. p. provincijal Angelj Mlejnik so določili, da se tukaj naselijo p. Konstantin Luser, ki so več let bili lektor ali učitelj mladih klerikov, 2 leti generalni definator v Rimu in potem 6 let provincijal kranjske provincije sv. Križa, p. Ladislav Jeglič, do zdaj v Žabnicah pod sv. Lusharji na Koruškem, in Fr. Humilj Šavel, lajik. V imenu presv. knezoškofa Vam jih tukaj predstavljam in kot Vaš rojak Vam smem čestitati, da je do tega prišlo. Cerkev Matere Božje in božja pot pri Novi Štifti bo gotovo dobro oskerbovana. Tudi Vi bodete v dušnih potrebah povsem postreženi, seveda v mejah, ki so potrebne z ozirom na delokrog ribniške in soderške fare in so natančno določene od presv. gospoda knezoškofa.«

Ko je prečastiti inštalator novo naselbino še priporočil dobrohotnosti okoličanov, je sklenil: »Vaju pa, prečastita pater, in vajine naslednike kakor tudi to lepo svetišče postavim pod varstvo angelov varihov, katerih god danes obhajamo. Oni naj sprem!jajo Vaše delo, da bo obilno sadu rodilo v slavo božjo, v čast Matere Božje in v veliko Vašo dušno korist. Sklepam z besedami berila današnje nedelje: »Glej jaz pošljem svojega angela, da bo hodil pred teboj in te varoval na potu in te pripeljal na kraj, ki sem ga pripravil. Glej nanj in poslušaj njegov glas in nikar ga ne zaničaj.«

Nato je stopil p. eksposit na prižnico in vernikom razložil pomen te cerkvene slavnosti odgovarjaje na dvojno vprašanje: Kaj ljudstvo pričakuje od frančiškanov in kaj nova naselbina od ljudstva želi.

Pri slovesni peti sv. maši, katero je s častno azistenco opravil p. superior, je domači cerkveni pevski zbor nepričakovano dobro pel latinsko mašo z liturgičnimi vlogami in spremljevanjem orgelj, katere je s spretno roko prebiral semeniški kandidat g. Vinko Lovšin iz bližnje Jurjevice.

Cerkveni slavnosti je sledil kratek in skromen obed, pri katerem so se verstile običajne napitnice; mej njimi je bila najbolj pomenljiva in v serce segajoča napitnica g. Štifterja, ki se je poslavljajal od Nove Štife. Popoldne ob 2. so bile slovesne večernice in z blagoslovom je bila končana umestitev. Prečastiti ljubi gosti so odšli, mi pa smo ostali, da začnemo svoje delo.

7. Delovanje pri novi rezidenci.

Kakor je pri vsakem podjetju začetek težaven in z mnogimi neprilikami združen, tako je bilo tudi pri nas. Mariskaj je bilo treba preskerbeti, pripraviti in popraviti, kar zahteva samostansko življenje. Pred vsem je bilo treba vsaj za silo vrediti naše stanovanje, ker ni bilo samo v precej slabem stanu, ampak tudi ni povsem služilo samostanski upravi. Prezidavanje in poprave so se pričele z 9. septembrom in so trajale do 22. oktobra. Kaj se pravi zidati, še bolj pa 300 let staro poslopje prezidavati in na novo urejati, ve samo tisti, ki je to poskusil. Pritiheli so nam pa na pomoč naši dobri okoličani, ne samo se svojo darežljivostjo oni so posnemali tudi ono ženico, ki je s svojimi kravicami pripeljala velik kamen k zidanju Marijine cerkve. Privražali so razne priprave pri zidanju potrebne. Bog jim poverni bogato, kar so, nam naklonjeni, storili.

Nova Štifa je bila do sedaj podružnica soderške župnije in njen oskerbnik nekako duhovni pomočnik, v vsem podrejen župniku v Soderžici. Ko je bila frančiškanski provinciji v oskerbovanje izročena, je postala popolnoma samostojna samostanska cerkev, povsem neodvisna od župnije v Soderžici in je redovnikom prosto v nji obhajati svoje lastne praznike in pobožnosti in izverševati vse tiste cerkvene obrede, kakor jih navadno izveršujejo v drugih redovnih cerkvah provincije sv. Križa. Glede dušnega pastirstva pa je Nova Štifa neposredno podveržena jurisdikciji in vizitaciji ljubljanskega knezoškofa, kakor to določuje sv. tridentinski zbor.

Začasni predstojnik je od cerkvene in svetne oblasti pripoznan ekspozit in se nastavi v soglasju s knezoškofijskim ordinarijatom, vsled tega je v zvezi s soderško faro in mora upoštevati neke stare navade, oziroma nove želje soderškega župnika glede pravic župne cerkve do ekspoziture Nova Štifa, kakor je to jamčeno od frančiškanskega provincijalata. Ekspozit je tudi upravitelj cerkvenega premoženja po cerkvenih in državnih postavah.

Prebivavci rezidence se brez izjeme v smertni bolezni pre-vidavajo od domačega redovnega duhovnika in v slučaju smerti se tudi od domačega duhovnika pokopavajo na pokopališču v Soderžici

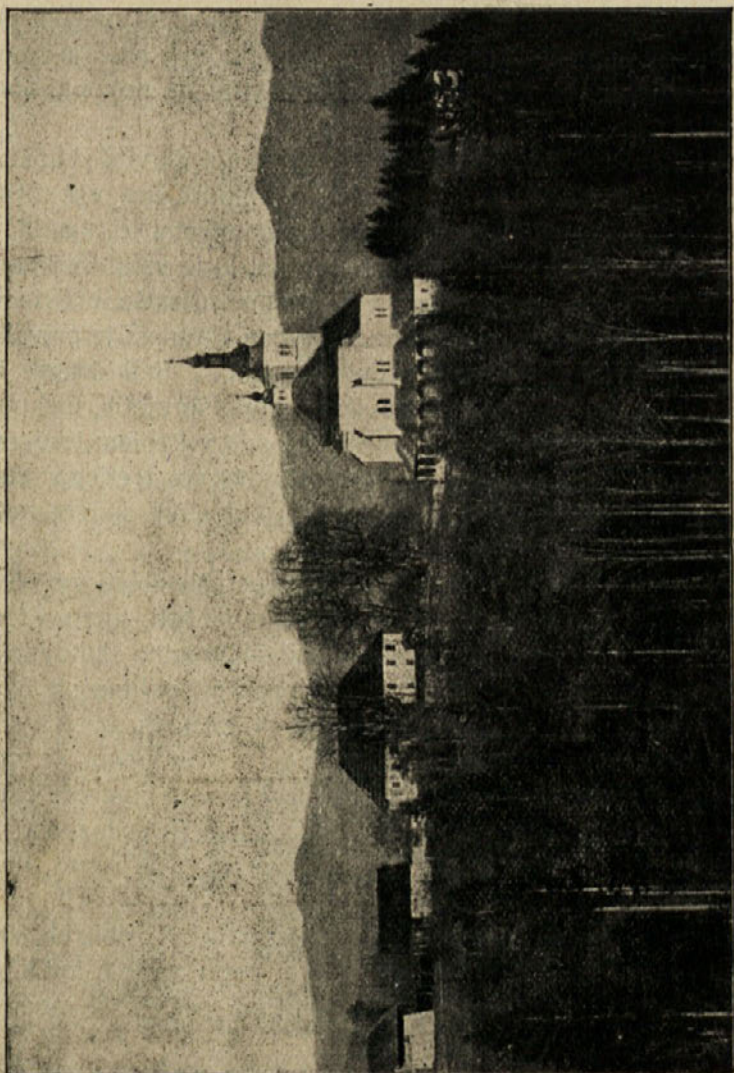
Pri Novi Štifi je ustanovljena tudi nova glavna skupščina tretjega reda sv. Frančiška kateri so podrejene vse druge bližnje skupščine ribniške dekanije. Ustanovljena je bila 25. januarja t. l. s posebno slovesnostjo. Prišel jo je ustanovit generalni predstojnik in vizitator vseh skupščin naše provincije, preč. p. Salvator Zobec. Izredna cerkvena slavnost je privabila mnogo ljudi, ne samo tretjerednikov, ampak tudi drugih domačinov, katerih je bilo lepo število na novo sprejetih, mej njimi tudi nekateri možje in fantje. P. vizitator je v svojem jerdernatem govoru prav po domače razložil bistvo tretjega reda, lastnosti onih, ki hočejo vanj stopiti, in dolžnosti, ketere prevzamejo.

Poglavitni naš delokrog pa je, skerbeti in delati za povzdigo in novo oživljenje božje poti pri Novi Štifi. Imamo tedaj vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik dvojno duhovno opravilo; zjutraj ob 6. pridigo in sveto mašo, popoldne ob 2. pa kerščanski nauk in litanije; tudi druge pobožnosti, katere so v navadi pri samostojnih duhovnijah redno opravljamo. Za vpo-
vzdigo božje poti smo vedno pripravljani ljudem postreči s spovedovanjem in pridno se verniki poslužujejo te priložnosti ter radi prihajajo k sprejemanju sv. zakramentov, ne samo okoličani, ampak tudi bolj oddaljeni.

Navadno je bilo do sedaj letnih obhajancev približno 3000, in nad to število smo jih že do zdaj v petih mescih imeli. Ko bodo običajni cerkveni ali romarski shodi pričeli, se bode to število več ko podvojilo.

Poglavitni shodi, ki so navadno mnogoštevilno obiskani, so štirje, namreč: na nedeljo presv. Trojice, na škapulirsko

nedeljo, na praznik vnebovzjetja Matere Božje in na mali Šmarin. Pri teh shodih so navadno tri pridige, ena na predvečer, druga zjutraj ob 6. in tretja ob 10. s slovesno sv. mašo. Manjših shodov je več v letu in tudi ti so navadno dobro obiskani, ker verniki sploh radi prihajajo k Novi Štifti na božjo pot. Večkrat pridejo tudi procesije, deloma obljubljene, deloma pa tudi v kaki sili, ko je potrebna Marijina pomoč.

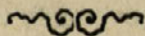
Nova Štifta. Cerkev z drugimi poslopji.

K Novi Štifti pa ne vleče samo svetost kraja, Marijino svetišče in njena božja pot, marveč tudi naravna nje lepota. Hribec bogato obraščen ima v ozadju precej visoke gore, ki vabijo k plezanju na nje, če pa ljubiš bolj kratek sprehod v senčnati ravnini, ti je tudi ta na razpolago. Proti jugu se ti odpira ribniška dolina, iz ketere te pozdravlja terg Ribnica in na nasprotnih gorah gledaš na precej visokem hribu cerkev sv. Ane, dalje, proti Gorenjskemu, sv. Gregorja; na gričih vidiš sv. Marka, sv. Frančiška itd. In na prostoru pred cerkvijo in samostanom občuduješ štiri orjaške, gotovo nad 300 let stare lipe, katere v krasu svojega gostega zelenja nudijo hladno senco, ki jo solčni žarki niso v stanu predreti. Ena iz med njih je še posebno znamenita ker je na nji visoko v močnem vejevju priterjena vertna hišica, dosti prostorna za dvanajst oseb; na njo greš po visokih stopnicah.

8. Konec.

Seznanil sem te, dragi bravec, z Novo Štifto, ki jo smelo imenujem dolenski biser, katerega svetost in lepoto pa ne boš popolnoma spoznal, ako samo bereš, kar sem ti priprosto napisal. Sam moraš priti osebno in z lastnimi očmi gledati in prepričal se boš, da naša najmlajša redovna postaja zasluži, hvalo, ki se ji daje. Kličem torej zaupno: Da se vidimo pri Novi Štifti!

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

(Dalje.)

18. Pogreški pri spovedi. Ako hočeš nekoliko potpeti, povem še nekaj drugih pogreškov, ki jih delajo pobožne duše pri spovedi. Ni sicer jako potrebno, da veš te pogreške, pa je vendar koristno, da se jih moreš vsaj ti ogibati. Sama si že videla, da se mnoge dostikrat pred vratmi spovednikovimi šaliijo, smejejo in dražijo, kakor bi imele iti v gledališče, da začnejo godernjati nad tistimi, ki so noter, te, ki se spovedujejo, da

so pretenkovestne (škrupulantne), spovednik pa, da je pristranski.*) Tako množijo grehe prav tedaj, ko čakajo na spoved. Neketere se začnejo, ko vstopijo pogovarjati sè spovednikom o rečeh, ki ne spadajo k spovedi; in ako se težko obtožijo kake reči, store to pretiho, prikrivajo, izgovarjajo se, manjšajo in včasih celo zamolčijo kako okoliščino, katero bi morale razodeti, kar je naposled ravno toliko, kakor ke bi se tiste reči ne spovedale. Neketere pa mislijo, da se niso dobro spovedale, ako niso povedale cele zgodovine kakega majhinega greha, kako, kedaj in zakaj so ga storile. Druge imajo nekake stanovitne stavke, ki nič ne veljajo; pravijo: Duhovni oče, obtožim se, da nisem ljubila Boga, kakor bi mogla in morala; in tako dalje. Tako bi lahko rekel tudi sveti apostelj Pavelj. Neketeri se spovedujejo pogojno: Duhovni oče, obtožim se, ako sem to rekel, ako sem to storil, in dalje. To ne velja! Ne reci, »ako sem to storil,« temuč: »to sem storil.« »Kako naj se torej spovedujem?« Glej, tako le. Preden greš k spovedi, se zateci na kak samotni kraj; tu pred pričujočim Bogom preglej vse, kar si od zadnje spovedi delal, govoril in mislil; to boš naj laglje storil, ako boš pomislil na kraje, kjer si bil, na osebe, s katerimi si občeval, na opravila, katera si imel; želim pa, da vse to prav na kratko narediš, ker upam, da imaš samo majhine grehe. Te je pa težko prav obžalovati, ker jih imaš za take, kakršni so res. Zato delaj tako; spomni se katerih že spovedanih večih grehov svojega preteklega življenja, ki so ti najbolj neljubi, in odloči se, da jih ne boš več storil. In čez te in vse druge, ki jih imaš v mislih, obudi dejanje studa in obžalovanja, kakor je bilo spred rečeno, zato, ker si ž njimi razžalil Boga, največo dobroto, in terdno skleni, nigdar več jih ne storiti. Nato pojdi molče in s pobešenimi očmi k spovedniku; moli očitno spoved (zlasti povej, kedaj si bil zadnjič pri spovedi) in potem se odkritoserčno in s takimi besedami spovej svojih grehov, da jih bo mogel spovednik prav spoznati. Ko si naštel svoje grehe, reci: Duhovni oče, obtožim se vseh grehov celega svojega življenja, zlasti pa tistih, ki sem jih storil zoper to čednost . . . Potem imenuj čednost, na primer ljubezen, ali pokorščino, ali čistost, ali vboštvo, ki si se proti nji pregrešil v prejšnjem življenju in se posebno kesaš tistih grehov. Ta način je najvarniši, ki se ga moreš držati, da se vmiriš.

*) To piše svetnik o razmerah svojega časa in kraja, ki so bile več ali manj različne od današnjih.

Naloženo pokoro hitro opravi, ako je taka, da jo lahko berž opraviš. Ne delaj kaker neketere, ki se čutijo na koncu leta obtežene z mnogimi pokorami, ki jih še niso opravile. Opomniti pa te moram, da se po spovedi ne skušaj pogovarjati sè spovednikom o praznih rečeh, temuč precej pojdi proč, razen, ako potrebuješ, razjasnila kake dvojbe, ali imaš vprašati za svet v kaki res koristni reči, ki za to ni treba mnogo časa. Ako bi se rada pogovorila sè spovednikom o duhovnih rečeh, izberi si dan, ko ni dosti ljudi za spoved, da ne boš drugim nadležna. Sestra Uršula Beninkáza (Benincasa) je rekla svojim redovnicam: »Odkritoserčno se spovedujte svojih grehov in nič drugega.« Spovednica je svet kraj; ne onečaščuj ga s praznim govorjenjem; še bolj se ogiblji posvetne vljudnosti in poklonov, ne reci na primer spovedniku, da si mu veliko dolžna, da mu tega ne boš nigdar pozabila, da je mi reči, ki je ne bi zanj storila, da bi želela, da nigdar ne otide, in tako dalje. Sv. Tereziji je bilo tako govorjenje zoperno, ona pravi, da naj redovnica precej otide, ko se je spovedala svojih grehov in prosila sveta za svojo dušo, ker se more iz veliko tenkih niti splesti debela verv, ako ne smertnega, pa vsaj nevarnega nagnjenja.

Ako me nato vprašaš kolikokrat naj bi se spovedovala, ti bom najprej povedal, kako so delali svetniki. Sveta Katarina Sijenska in sveti Frančišek Borgija sta se spovedala vsaki dan dvakrat; sveta Karelj Boromej in Ignacij Lojoljski vsaki dan; sveta Brigita in sveta Hozana Mantovanska večkrat na dan. Ne mislim, da naj bi tudi ti tako delala in na tvoje vprašanje na kratko odgovorim: Spoveduj in obhajaj se kaker je navada v tvojem samostanu; ke bi pa katerikrat zanemarila sveta zakramenta, obžaluj, ker izgubiš velik zaklad. Vem, da ti bo samoljubje navdihovalo mnogo izgovorov, kaker: »Če se p o g o s t o s p o v e d u j e m, n e v e m k a j p o v e d a t i.« Ali je mogoče? Nimaš nobenih brezkoristnih misli? Ti ne ujde nobena prazna beseda? Nisi raztresena pri molitvi? Ali nigdar ne poveš kake majhine neresnice? Kolikokrat se pregrešiš zoper ljubezen! Kolikokrat se ti toži vstati zjutraj, ko pozvoni! Kolikokrat te skuša samoljubje, da izbiraš pri jedi in obleki! Kako skerbiš, da si ohraniš svojo čast? Vse to so majhini grehi, in torej zadosti zate za spoved. Da boš pa še varniša, povej zraven še kak star greh, kaker sem prej rekel. In glej, nigdar ti ne bo zmanjkalo za spovedovanje in milost božja bo bolj in bolj

rastla v tvoji duši. -- »Tudi, ako se pogosto spovedujem, nisem nič boljša.« Ali boš boljša, ako se boš redko spovedovala? Vedno slabša boš. — »Ali tako bom v nevarnosti, da se bom spovedovala iz navade.« Dobro, torej ne hodi v obednico jest, keder je čas, da ne boš na vse zadnje jedla tudi iz navade. O dobri Bog, ali ne vidiš svoje zmote? Ta navada bo dobra in sveta in te bo napolnjevala s tisočerim blagoslovom, zlasti, ako se boš spovedovala tako, kakor sem rekel. -- Ali bom v nevarnosti, da storim mariskateri božji rop, ker je treba tolike previdnosti za dobro spoved.« In, ako se boš redko spovedovala, ali ne bo te nevarnosti? Kako se naučiš nagosli gosti? morebiti, ako le enkrat na leto nanje igraš? ne ako večkrat? Čim bolj pogosto se boš spovedovala, timbolj se boš navadila sovražiti grehe in zato se tudi dobro spovedovati. — »Oče, to je vendar veliko podverženje.« O srečno podverženje, ki te bo naredilo prosto celo večnost in ti bo odperlo vrata nebeška. — »Meni je zelo težavno povedati grehe, in ne vem, kako bi se tega znebila.« Vidiš prav to sem pričakoval; poslušaj torej, kaj je videl opat Arzenij. Ko je šel ta sveti mož nekega dne po gozdu, je videl človeka, ki je derva pobiral. Ko je nabral veliko butaro, jo skuša zadeti na herbet. Ker se mu je pa zdela prelehka, je dokladal še več derv, dokler ni mogel butare vzdigniti. Ko se Arzenij čudi temu nespametnemu možu, mu angelj razodene, da je ta človek podoben tistim, ki zaradi težave odlašajo spoved tako dolgo, da je njihova vest tako obložena, da izgubijo voljo. Vidiš torej, da so vsi ti izgovori brez moči in nezadostni. Povej mi, ali ne občutiš tega sama? Kako veselje, kakoraj, kako tolažbo in radost imaš, keder se dobro spoveš! Kako se čutiš srečno, kako si zadovoljna, keder si vse povedala. Gdo bi mogel živeti na zemlji brez tega zdravila za toliko ran? Veš, kaj stori mašnik, ko vzdigne svojo roko, da ti da odvezo? Na glavo ti izlije predrago Kri Jezusovo. O Kri, o božja Kri! gdo bi zaverigel tako drag balzam? Ne govori več o težavi, temuč žeja naj te po ti sveti Kervi. Dal Bog, da bi imele vse pobožne duše to veliko žejo! Oj kako lahko bi prišle do prave svetosti. Zakaj, kateri samostani so bolj sveti? Ravno tisti, kjer bolj pogosto prejemajo sveta zakramenta.

19. O sv. obhajilu. Ne toži, da sem ti obširno razložil razne načine dobro se spovedovati, ker bom tolikanj bolj na

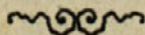
kratko govoril o svetem obhajilu. Sveta Marija Magdalena Pačiška je rekla, da more eno samo sveto obhajilo redovnico narediti sveto. Ali na tem je ležeče, da ga dobro prejmeš; za to pa treba serce dobro pripraviti. Perva priprava je dobra spoved, kaker sem že rekel, potem moraš zbrana biti in paziti na se kak dan poprej. Sveti Alojzij se je tri dni pripravljal, da je dobro prejel sveto obhajilo, in keder je šel več dni zaporedoma k sv. obhajilu, je porabil eno sveto obhajilo za pripravo za drugo. Tako delaj tudi ti, pred vsem pa skerbi, da boš zelo hrepenela po tem nebeškem kruhu, kar se bo pa brez dvojbe tudi zgodilo, ako boš premišljevala velike dobrote, ketere ima, in korist, katero prinaša tvoji duši. Pobožna Imeljda bi bila ko dvanajstletna deklica zelo rada pri sv. obhajilu in zgodilo se je, da je nekega dne sveta hostija sama šla iz mašnikovih rok in ji je bilo tako vpričo vseh redovnic čudežno podeljeno sv. obhajilo. In tolika je bila ljubezen te duše, da ji je serce počilo od veselja in je šla tako naravnost v nebesa.

Sveta Terezija bi bila šla k svetemu obhajilu skozi celo vojsko nastavljenih mečev. O da bi ljudje vsaj nekoliko spoznavali, kako velik zaklad je sveto obhajilo, kaj bi ne storili, da ne bi zamudili tudi enega ne! Pa ali veš, zakaj nič ne hrepeniš po tem svetem zakramentu? Ker si navezana na sto in sto posvetnih reči, in s tem je tvoj želodec prenapolnjen in za-lepljen. Ke bi imela čisto serce, bi mislila, da boš vmerla iz hrepenenja po sv. obhajilu. Vse to pa se zadobi po oddaljeni pripravi za sveto obhajilo. Pa še bolj moraš paziti na bližnjo pripravo. Neketere redovnice gledajo samo na to, da preberejo neketere molitvice iz svojega molitvenika, ali pa molijo veliko očenašev. Ti pa stori po mojem svetu; svoje ustne molitve opravi, preden se približa čas svetega obhajila; keder pa pride ta dragi čas, zberi se in najspodobniše se derže misli na veličastvo božje, ki prihaja k tebi. Obujaj v sebi veliko ponižnost in serčno kesanje čez svoje grehe; potem zažgi v svojem sercu gorečo ljubezen, in pojdi prejet Jezusa s pobožnim hrepenenjem, da bi se vsa ž njim združila. V trenutku, ko prejmeš sveto obhajilo, razbeli svojo pobožnost z mislijo, da prejmeš iz rok Marijinih njeno preljubo dete, ali da te sam Jezus, z lastno roko ali pa kateri tvojih priprošnikov hrani s kruhom življenja. Potem se verni z angeljsko ponižnostjo na svoj kraj, poklekni, zapri telesne oči odpri pa dušne in občuduj v sebi stvarnika nebes in zemlje. Zdaj pač moraš obujati živo

vero, da je v tvojem sercu prav tisti, ki je bil v Marijinem telesu. O kako dragoceno veselje, o kaki občutljivi se bodo vzbujali v tvojem sercu! Naj prej prosi Jezusa blagoslova, potem pa naj te ne skerbi, da bi opravljal ustne molitve, temuč lepo tiho bodi, dokler bo trajala pobožnost; govori pa v mislih z Jezusom. O kako prijetno je v mislih brez glasu besed se z Jezusom pogovarjati! To je raj pobožnih duš. Le poskusi pa boš videla, da boš vsa presunjena; in če ne samo eno obhajilo, te bo drugo užgalo sè sveto ljubeznijo. Sveta Terezija ni hotela, da bi se kedo po svetem obhajilu kakerkoli motil; ker je to, kaker je rekla, nebeški čas, ko obogati duša sè vsaketerimi dobrotami.

20. Ako me vprašaš, kako pogosto naj bi prejerala sv. obhajilo, ti moram ravno tako reči kaker prej o spovedi. Ne morem ti odgovoriti, ker ne morem spremeniti samostanske navade; ke bi imel oblast, bi ti rekel, da pojdi vsaki dan k svetemu obhajilu, kaker so delali prvi kristijani, ki so prihajali od svetega obhajila vsi goreči božje ljubezni. Ako ti ni dovoljeno tolikokrat, vsaj ne opusti, keder ti je dovoljeno. In če želiš vstreči svojim željam, te naučim, kako prejmeš sv. obhajilo, ne da bi bila odvisna od spovednika. Pogosto se duhovno obhajaj in ne dvoji, da bo tvojemu sercu vstreženo. Glej, tu ti podam za to lep navod.

21. Trikrat ali štirikrat ali pa še večkrat na dan, kaker čutiš v sebi nagnjenje, zberi se v koru, izbi ali na drugem samotnem kraju; spomni se pričujočega Boga, obudi kesanje čez svoje grehe in prevdarjaj, kako velika dobrota je združen biti z Jezusom v presvetem zakramentu. Goreče želi, da bi prišel Jezus v tvoje serce, in reci: »Pridi, o moj Jezus, pridi, o moj presladki ženin.« Ko izgovarjaš te besede, si misli, da ti nese tvoj angelj varih sveto hostijo, da te obhaja; dđstojno odpri usta, prejmi jo in potem občuduj v sebi Jezusa v presvetem zakramentu, kaker ke bi ga res prejel. Nato opravi zahvalo ter pojdi z Jezusom, kaker bi bila ravnokar obhajana zbrana in združena po svojem opravilu. Ako boš to pobožnost večkrat na dan opravljala bo v enem mesecu tvoje serce popolnoma spremenjeno. Začni denes, ko si prebrala te verstice in ne prenehaj.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine svetotrojiške: Klara Lavrenčič, Uršula Toplak iz Bogojine, Ana Tragnjek iz Belatincev, Ana Brandl, Matija Štraki od Kapele, Ana Dovečar od Sv. Tomaža pri Ormužu; komendske: Neža (Terezija) Kozel † 11. apr. t. l., Marija (Elizabeta) Košir † 24. apr. t. l.; celjske Alojzija Koritnik iz Loke pri Zid. mostu, Neža (M. Frančiška) Pfeifer in Franca (Cica) Tratnik iz Celja, Marija (Koleta) Falnoga, Amalija (Julijana) Tič, Julijana (Beatrika) Ravnak, Franc (Jožef) Črešnar, Helena (Marija) Konec, Roza Steblej, Marija (Frančiška) Hrašnan, vseh osem iz Stranic, Jožef (Frančišek) Kranjec iz Konjic, Johana (Monika) Kurman, Julijana (Monika) Mori, Lenart (Eljzearij) Križaj, Marija (Humilijana) Mutnik, Helena (Filomena) Tašič, vseh pet od Sv. Florijana (Dolič), Amalija (Helena) Hrastnik in Neža (Angela) Ocvirek od Sv. Lenarta na L., Janez Mlakar iz Kalobja, Ana Šket (Antonija) iz Kostriwnice, Franca (Ana) Korbar iz Polzele, Jožefa (Katar. Sj.) Kodelič iz Št. Jerneja n. Loč., Ana (Rozalija) Zupanc in Ana (Liza) Dernač iz Št. Ruperta na Laškem, Marija (Marj. Kort.) Košec iz Celja, Jurij (Dominik) Kok iz Polzele, Antonija (Ana) Divjak iz Zg. Ponkve, Jurij (Frančišek) Vivod iz Prihove, Ana (Serafina) Orozl iz Št. Ilja pri Velenju, Franc (Jožef) Fendre, Helena (Marija) Urlep in Miha (Jožef) Tofant iz Št. Jurija o. j. ž., Terezija (Neža) Kranjec iz Nove cerkve, Helena (Angela) Bedrač iz Šmarja pri Jelšah, Marko (Frančišek) Pesko iz Žalca; brežiške: Neža Merzlavič s Kapel, Franc Ferenc z Brežič in Amon Jožef sè Zdol; goriške: Marija (Terezija) Šorli iz Podmelca.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: neki duhovnik v raznih zadevah, neka c. k. urednica, Marijina hčerka, da bi dobila zaželeno službo; neki duhovnik priporoča svojega brata; neka tretjerednica, ki ima že 6 let mater bolno, za pomoč božjo (bema, neka vmerla tretjerednica, ki je bila naročnica »Cvetja«: neka tretjerednica za pomoč v neki važni zadevi.; vojaki tretjeredniki brežiške skupščine, ki so v vojski; neki tretjerednik z Ogerskega priporoča svojo sestro jako betežno in njenega tudi bolnega moža, dalje več mladeničev, ki gredo na vojsko in neko sestro bratovščine serca Jezusovega; Marija Rapušček iz Drežnice v dolgi in hudi bolezni.

Darovi.

Za kitajski misijon: neimenovana tretjerednica iz Pišec za kitajsko deklico, ki naj se kersti na ime Jožefa: 20 K.

Za popravo velikega altarja v naši cerkvi na Kostanjevici: A. B. dijak: 10 K; Msgr. J. Nep. Murovec, kanonik v Gorici: 20 K; neimenovan: 0.50 v; neimenovana: 1 K 20 v; več tretjerednic: 21 K 30 v.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1915.

Mesec junij ali rožnik.

1. torek: bl. Jakob Strepar, šk. 1. r.
2. sreda: bl. Baptista Varani, d. 2. r. sv. Marcellin, Peter in Erazem m.
3. četrtek: presv. Rešnje Telo V. O., P. O. bl. Andrej Hispeljski, sp. 1. r. P. O.
4. petek: sv. Frančišek Karačólo, sp.
5. sobota: bl. Pacifik. Čeredanski, sp. 1. r.

---

6. nedelja, 2. po bink.: sv. Norbert, šk.
7. ponedeljek: bl. Štefan in tov. m. 1. r.
8. torek: sv. Marija Magdalena Pačiška, d.; bl. Jernej Puči, sp. 1. r.
9. sreda: sv. Pavel Kriški, sp. P. O.; sv. Primož in Felicijan, m.
10. četrtek: osmina presv. R. Telsa; bl. Jolenta, vd. 2. r.; sv. Marjeta, kraljica.
11. petek: presv. Serce Jezusovo; sv. Barnaba, apostol.
12. sobota: bl. Gvido, sp. 1. r.

---

13. nedelja, 3. po bink.: prikazanje in kronanje Matere božje na Sveti Gori pri Gorici; sv. Anton Padov. sp. 1. P. O.
14. ponedeljek: sv. Bazilij, šk. c. uč.

---

15. torek: sv. Janez od sv. Fakkunda, sp. sv. Vid, Modest in Krescencija, m.
16. sreda: Mati božja vedne pomoči.
17. četrtek: sv. Bonifacij, šk. m.
18. petek: sv. Avgustin Kenterberijski, šk.: sv. Marko in Marcellijan, m.
19. sobota: bl. Mihelina, vd. 3. r. P. O. sv. Gervazij in Protazij, m.

---

20. nedelja, 4. po bink. osmina sv. Antona Pad.: sv. Siljverij, m.
21. ponedeljek: sv. Alojzij, sp.
22. torek: sv. Pavlin, šk.
23. sreda: sv. Vincencij Pavlov, sp.
24. četrtek: Rojstvo sv. Janeza Kerstuika, P. O.
25. petek: sv. Viljem, opast.
26. sobota: sv. Janez in Pavelj, m.

---

27. nedelja, 5. po bink.: bl. Benvenut Evgubijski, sp. 1. r.
28. ponedeljek: post, sv. Leon II. papež.
29. torek: sv. Peter in Pavelj, ap. V. O., P. O.
30. sreda: spomin sv. Pavla, ap.

Opomba: P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška in v uršulinskih.

P. O. pomeni popolnoma odpustek za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška in uršulinke.

V. O. pomeni vesoljno odvezo za ude 1., 2. in 3. red in za uršulinke.